

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Mirabilis Vita Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar Vallisoletanæ

Deprompta ex ijs, quæ ipsamet jussu Patrum suorum Spiritualium
consignavit

Vitæ Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar. Pars Prima

Puente, Luis de la

Pragæ, 1672

Cap. 16. Quomodo à Deo jussa fuerit ascendere in spiritu ad cœlestem
aulam per terribilissimam scalam, fueritque ipsi reverlatum, quàm pauci
ita ascendant, ut perseverent usque ad finem, & qualiter ...

urn:nbn:de:hbz:466:1-38580

bit. Unum tibi dicam, quod attinet ad terram, in qua te posui, & à qua retinebaris. Causa ejus rei erat, quod ipsa allegaret tuum corpus jure ad se pertinere, & se juxta legem ordinariam petere justitiã, ac velle sibi tribui, quod eatenus esset sibi debitum. Mea anima vehementer obstupuit, quòd illi hoc à Domino diceretur, sed adhuc optabat reliqua rescire. Cùm Dominus agnosceret, quid animo voveret, dixit: Exponam tibi cætera, quæ desideras. Noveris igitur, quid tibi mecum acciderit, quando te constitui in eo Castello, ubi tibi ostendi partes mundi, quæstusq; sum, quòd mihi meæ creaturæ malè respondeant, & jussi te pro illis orare, id quod tu facis, obediendo mihi. Eaproptertu fuisti aliquã ratione quasi Domina cõstitutata eorum, quæ vidisti, & ego tibi ostendi, eum in modum, quo aliquis emeret suã pecuniã, vel pretio sibi gratis dato, agrum aut fundum. Præterea ego omnia creavi in usum hominis, & specialissimè pro meis servis, ac amicis, qui me amant, mihi que ex corde, & serió ac libenter serviunt; propter quod ipsos facio quasi Dominos rerũ

omnium, tanquam filios meos adoptivos: siquidem univèrsa ipsis debentur, & insuper possessio aterna mei ipsius, quod Dominium etiam tibi contuli hodie, dando tibi quasi possidenda hæc omnia, quando te posui in quavis parte, & loco eorum, quæ tibi gratiosè dono. Hoc significant illa, quæ vidisti, & quæ tibi evenerunt. Dum mea anima audiret ista sibi à Domino dici, statim initio primorum verborum intellexit omnia secutura, & vehementer confusa ac pudefacta ijs, quæ ipsi Dominus dicebat, ac fufius volebat dicere, valde dolenter dixi: Domine mi, & mi DEUS, noli mihi dicere plura, per temetipsum terrogo, quia te optimè intellexi, & sum vehementer confusa ac pudefacta, expendens tuam misericordiam & Bonitatem erga me, meam verò malitiam, & quàm tibi sum ingrata; noli mihi dicere plura, Domine. Anima mea (respondit Dominus misericordiarum) nõnne ego tibi dixi in principio tui desiderij, quòd tibi non esset futurum volupe, scire significationem horum mysteriorum? Vale.

(e)**(a)

CAPUT XVI.

Quomodo à DEO jussa fuerit ascendere in spiritu ad cœlestem Aulam, per terribilissimam scalam, fueritque ipsi revelatum, quàm pauci ità ascendant, ut perseverent usque ad finem, & qualiter aliàs conscenderit similes scalas, onusta gravi Cruce.

§. I.

Aliam visionẽ habuit Marina, quæ strictim magis declinat, descriptam in precedenti capite. Quãdam feriã tertiã Hebdomadæ sanctæ, inquit, dum agerem cum DEO, & essem valde afflicta, vidi scalam à terra pertingentem usq; ad cœlum, infernè latam, ac supernè angustissimam, & supra illam Christum Dominum, qui mihi dicebat: Ascende

huc. Ego tergiversabar, timens angustiam scalæ, mei verò Domini quatuor Angeli me animabant, ideòque constitui ascendere: quando autem perveniebam ad summam altitudinem, angebar, & vehementer sudabam, tandemque veni ad cœlum, ubi Angeli linteo absterferunt sudorem meum vultum. Postea mihi dixit Dominus: Perlustra istam cœlestem Civitatem, & recreare ejus aspectu. Paulò post rursus: Perge illuc, ajebar, & videbis, quid fiat. Perrexi ad locum mihi à Domino designatum, & cùm aspicerem deor-

deorsum; vidi maximum campum, plenum innumeris hominibus, atque hos iurantes, & blasphemantes; illos ridentes; alios committentes furta; alios labentes in multa peccata; & in medio eorum committentes multos dæmones, qui illos stimulant ad peccandum. In quodam campulo separato & remoto videbam Religiosos, ac viros pios, deditos contemplationi, nec non quasdam devotas fæminas, quæ erant plures: Verùm adverti omnium numerum esse exiguum, respectu tam magni campi, ac tantæ multitudinis, quæ in eo erat. Dixitque mihi Dominus: Hoc fit in mundo, & in Christianitate. Tum intuita scalas, quas conscenderam, vidi in iisdem aliquos ascendentes, & post superatos paucos gradus corruentes, aut recedentes, quia erant vel valde oserati, vel pingues aut corpulenti; atque etiam Religiosi ascendebant, quorum nonnulli cadebant, vel revertebantur. Intellexi autem hæc omnia fieri propter prætensiones, quibus omnes isti erant obnoxij rerum mundanarum ac terrenarum. Afflixit me ea res summè, eò quòd viderem, quam pauci ferò serviant DEO, & suppliciter ipsum rogabam, ut omnibus succurreret.

§. II.

Postquam aliàs (in Septembri anni 1620.) noctem unam transegissem in horrendis cruciatibus, haberemque meum cor quasi confractum, & faucium commiseratione, ac vivaci apprehensione, quam illi DEUS ipsius dederat, molestiarum, angustiarum, & infirmitatum ac dolorum, quibus premebantur mei proximi, vocavit me Dominus, dixitque: Anima, veni ad me, & conscende hos gradus, quos jam vides; licet autem appareant ascensu difficiles, mei Angeli te juvabunt. Subito me reperi apud infimum gradum scalæ altissimæ & præcipitis, quæ videbatur esse valde ardua, ideòque difficulter posse conscendi. Elevavi oculos, & aspexi, ac timui ipsius ascensum. Tunc venerunt ad me Angeli, & confortaverunt me dicentes: Noli timere, Anima, istum ascensum, quia Do-

minus DEUS te juvabit, & nos nomine ipsius. Hoc dicto, accrevit meæ animæ animus, & vires. Cùm verò inciperem scandere scalam, utcumque animata, quemadmodum dixi, vehementer timebam. Angeli me animabant & confortabant dicendo: Noli timere, quia non periclitaberis, Divinâ opitulante gratiâ. Hac ratione perveni ad finem istius scalæ, quæ pertingebat ad ipsum cælum; ubi attolens oculos, vidi Majestatem JESU Christi Domini Nostri, & totam Beatissimam Trinitatem. Tunc mihi Dominus dixit benignè & amanter, assumens meam animam ad se ipsum: Intra, Anima, cum benedictione in requiem æternam tui DEI. & postquam illi exhibuisset spectandam æternitatem infinitorum ac maximorum bonorum, oblectavit se illis aliquamdiu; donec ipsam ex suis brachijs dimisisset ad manus Angelorum, qui eam deduxerunt ad illius locum.

Post aliquot horas mihi dixit Dominus: Anima, nunquid es bene contemplata hoc mysterium? repræsentabat tuum statum, ac viam, quâ te oportet ad me venire: Gradatim cum tua cruce ascendis in altum, dum amore mei pateris, quod tibi ego offero ad majus tuum bonum, atque ut in te glorificer, & impleantur ea, quæ ab æterno decrevi. Ascendis autem adjuta à me, & à meis sanctis Angelis, conservando semper timorem, qui est in vita mortali necessarius; & hoc modo ascendendo, pervenies istâ viâ ad tuum DEUM, adibusque æternam possessionem gaudiorum ipsius, ac beatitudinis.

§. III.

Alio die (9. Augusti, anno 1621.) Sancti Angeli, mei Domini, me duxerunt per quasdam scalas sursum ad cœlestem Jerusalem: erant scalæ internè latissimæ, supernè verò arctissimæ, & pertingebant usque ad cælum. Incepi illas conscendere cum cruce, quam gestabam in meis humeris, ejus magnitudinis & coloris, cujus sunt cruce, quas ferunt pœnitentes in supplicationibus. Initio vehementer recu-

S s

labam

fabam illas scandere, propter meos solitos timores, neque perveni ulterius, quàm circiter ad earum medietatem, cum maximo labore & molestia mea, atque ideo fui reducta ad meum locum. Paulò post incepti secundo ascendere, onusta meâ cruce, cum eodem labore, & sudando, ac tandem cum magna afflictione perveni usque ad portam cœli, quam inveni clausissimam, & incepti pulsare, petivique mihi aperiri; neque tamen accipiebam ullum responsum. Incepti vocare sanctos meos Patronos, rogans ipsos, ut mihi aperirent, specialiter verò invocabam Sanctum Apostolum Petrum, & Sanctum Michaellem, ac sacratissimam Virginem, quàm devotissimè, usque ad defatigationem. Omnes se fingeant surdos, & mei sancti Angeli contrahebant humeros, urgebantque me, ut clamarem, & sudabam valde præ molestia. Venit ad me Sanctus meus Angelus Custos, abstersitque peramanter meum sudorem, quo madebat facies, dicens: Clama, Soror, nè cesses. Tunc temporis vidi, quòd Crux inciperet vehementer resplendere, & recordata Sanctorum Patrù, Sancti Dominici & Sancti Ignatij, cepti illos invocare, dicendo: Patres sancti, aperiant mihi portam, ac intercedant pro me. Et fuit in momento apertum Cœlum, quasi pars illius disrumperetur, atque Beati Patres me introduxerunt: Crucem autem, quam gestabam humeris, abstulit quidam Angelus, quæ resplenduit millies magis, quàm aurum, & intulit illam mecum ad Cœlum. Ingressa, subito vidi Majestatem Christi Domini Nostri, cum omnibus Sanctis, quos invocaveram; prostravi me ad sanctissimos ipsius pedes, erigensque me à genu flexione, cecidi super brachia & manus Domini, qui stabat ac habebat manus pendulas. Mansi diu in ecstasi, in qua sum contemplata Divina magnalia, quæ nemo potest, neque novit explicare. Elevavit me Dominus ex eo loco, in quo eram, ita abreptam, ac destitutam viribus, ut non potuerim pedibus consistere: acclinavi me ad Christum Dominum utroque brachio, qui hoc modo acclinatam, stupentibus omnibus illis San-

ctis & Angelis, à sua Humanitate, apud quam eram, me duxit ad conspectum Beatissimæ Trinitatis, dixitque suo sanctissimo Patri: Pater æterne, hic adduco istam tuam creaturam, ut tua Divina Majestas illi benedicat. Et continuo mihi disparuit Christus Dominus. Pater æternus mihi benedixit, univique me secum tam forti unione, ac tam extraordinariâ, ut fuerit una ex majoribus, quas unquam habui, & in illa vidi perfectiones DEI, plurèq; Divinorum ipsius Attributorum perfectiones, quàm possunt verbis explicari, aut percipi ab imaginatione humana. Aliquanto post dixit Divina Majestas meis sanctis Angelis: Reducite istam creaturam ad eum locum. Ego non volebam abire, sed potius ibi perpetuò manere; Dominus autem mihi dixit: Noli dubitare, te brevi migraturam, pauci enim tibi desunt gradus ad perfectionem requisitam, ut apud me maneat. Postquam id dixisset Dominus, ipse me ita unitam suæ Majestati deduxit, mecum descendendo ad meum locum, ubi me reliquit magnâ abreptam ecstasi. Quando ad me redij, reperi me solam.

§. IV.

Quodâ die (in Septembri anni 1623) vidi, quòd duo ex meis Dominis Angelis sustentarent suis manibus scalas ex auro splendidissimo, quasi in aère, ita ut non contingerent terram: Erant autem posteriore sui parte valde arduæ, & quasi pronæ ad casum. Iusserunt me illas scandere, quâ erat ascensus difficilior. Ascendi cum maximo labore & molestia, donec pervenirem ad earum summitatem, unde intravi cœlum ad conspectum Beatissimæ Trinitatis. Mansi ibi diu, quasi in ecstasi, fruendo felicibus & beatis bonis, quæ non possunt explicari, cum magna voluptate & quiete. Inde me reduxerunt ad meum angulum, & dixi intra me: Quid est hoc ascendere per posteriorem & arduam stellarum partem? melius fuisset ascendere ex parte, in qua illâ Angeli tenebant. Dominus autem mihi dixit: Noveris Soror, ad

ad cœlum esse ascendendum per molestias, & angustias, & non per scalas commoditarum, quemadmodum existimant mundani. Atque hoc te volui docere in mysterio, quod vidisti.

Alio die (in Februario anni 1623.) cum essem vehementer afflicta à meis continuis doloribus & cruciatibus, reperi me onustâ cruce gravissimâ, ut difficillimè ambularem, comitantibus me Dominis meis Angelis, qui me illam iuvabant portare. Ascendebam quosdam gradus per commodos, & latos, donec pervenirem ad cœlum. Ubi quasi ad illius portas pervenissem, Dominus prodijt ad me excipiendam, dixitque mihi: Soror, depone Crucem, quia nemo cum illa huc potest ingredi: in exilio oportet esse cruces, per quas itur, usque dum perveniatur ad cœlum. Statim fuit ablata Crux ex meis humeris, & Dominus me induxit in illam cœlestem patriam, ubi Divina Majestas se arcè univit meæ animæ, mansique ibi satis diu, fruens illo summo Bono, & conquiescens in ipso. Postea dixi ad meum sanctum Angelum Custodè: Verè, Domine Angele, crux erat admodum gravis, ut, nisi me juvissent illam portare, non potuisset à me sustineri: quando accessisti ad me, & applicuisti tuos humeros, sensi ingens levamen. Sanctus Angelus autem mihi respondit: Ità fuit, Soror, nos Angeli DEI sumus præditi magnâ potentiâ, & ex officio nobis incumbit juvare Servos DEI in ipsorum afflictionibus atque crucibus, quas patiuntur.

§. V.

DEnique nè natum nimium timeres ascendere scalas tam arduas, cum cruce tam gravi, ingruente mortis tempore, quod est periculosissimum, representavit illi Dominus in duabus admirandis visionibus auxiliâ, que tunc esset habitum. Quadam nocte, ait, derepentè me inveni extra meum lectum in terra stantem, oneratam cruce gravissimâ, ità ut me non possem movere ex loco, in quo stabam. Aspiciebam meos sanctos Angelos, qui aderant, modò hunc, modò illum, qui se ostendebant vices me-

as dolere, & animabant me ad ferendam meam crucem. Sanctus meus Angelus Custos illam modicum sustentavit, & sic potui incipere cum ipsa progredi, comitantibus me sanctis Angelis, qui dicebant: lentè, lentè; quasi dicerent, ut incederem paulatim & pedetentim. Postquam diu hoc modo ambulavissem, descendendum mihi erat procul deorsum ad profundam vallem, qui descensus fuit molestior. Pervenì ad quendam fluvium, quem facilius transivi, atque trans ipsum erat via instar paradisi. Dixeruntque Angeli esse mihi eundum per illam viam. Ego verò illis respondi: Non, mei Domini, nolo enim in hac vita paradisum: & hoc bis, tève, constanter asserui. Illi iterum dixerunt: opus esse illac transire, & me tunc non experturam ejus viæ jucunditatem. Ità consensi, ac transivi per illam viam, gestans meam Crucem humeris, quasi ipsam non transirem. Postquam autem aliquamdiu ambulavissem, ex improvise me inveni apud portas cœlestis Jerosolymæ, ac vidi Christum nostrum Dominum, qui mihi venit obviam, & sustulit meam crucem, quam portabam, deditque illam uni ex ijs Angelis. Deinde me amplexatus est, introduxitque in eam cœlestem Civitatem, & constituendo me in certo loco, dixit mihi: sede, & quiesce, ac aspice magna bona, quæ hic reperiuntur, quibus fruitura es in æternum. Tum ego cum eo lumine, quod mihi Dominus contulit, incepti contemplari beatitudinem Sanctorum, & aliquantum illâ frui, ac deinde me sensi quasi submersam in abyssu Divini Esse, unitam Divinæ Majestati. Et postquam ità ibi aliquamdiu mansissem, quando mihi sum reddita, reperi me in meo lecto. Deinde mihi fuit declaratum mysterium totius hujus rei, dum mihi diceretur, quòd illa crux significaverit afflictiones, & angustias, quas patior, & maximâ illâ molestiâ, quam sensi in descensu ad eam vallè, fuisse repræsentatas summas angustias, quas, vicina morti essem perpassura, sed non diu duraturas, atque potituram me magnâ pace, & quiete, significatâ per illum paradisum.

Sf 2

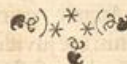
§. VI.

§. V I.

Amplius id declarat sequens visio. Aliquando manè, *inquit*, mihi ostendit Dominus quasdam sc̄alas, quæ à terra pertingebant ad cœlum. Erant ex auro purissimo, ac tenebantur à quibusdam sanctis Angelis in parte posteriore. Dixitque Dominus: Ascende sursum, Anima, per has sc̄alas, non enim est, cur illas taliter aptatas, reformides. Audita voce Domini, ascendi velocissimè, quia virtus Divina subleuabat meam animam adeò, ut videretur esse instar triremis, quam sulcantem mare suavis ventus velociter impellit. Peruenit mea anima usque ad summitatem illarum altarum scalarum, & statim videbantur aperiri coeli, quasi in momento dirumperentur: atque Dominus subito dixit sublimi quodam & benigno modo: Intra anima in gaudium tui DEI. Lætata est tum mea anima in ea regia & beata Civitate DEI, in qua illi fuerunt ostensa admiranda bona, quibus aliquamdiu fuit fruita, sicut aliàs. Revelavit mihi Dominus suo lumine, sc̄alas aureas fuisse figuram & symbolum meæ mortis, in qua in mo-

mento ac facillimè, per ipsius bonitatem, & misericordiam, esset transferenda mea anima ad illam felicem patriam manibus sanctorum Angelorum. DEUS novit confusionem, quam mea anima sentit, quòd hoc scribam, & ipsa id intelligat à suo DEO, quàmque timeam, si propter meas tepiditates, ac peccata, deberem perdere thesauros harum misericordiarum. Confidam in Domino DEO meo, qui est infinitè bonus, & dives in misericordijs.

Hoc tempore, quo mihi DEUS toties revelabat suam Gloriam, dixi meis Dominis sanctis Angelis, me relinqui incertam à DEO, quoad meum transitum. Ipsi contraxerunt humeros, & Dominus mihi respondit: Non est incertus is, cui proficiscenti ad suam patriam & civitatem ostenduntur illius turres, & portæ, ac ædificia, & palatia. Signum est ipsum esse vicinum. Hoc Dominus dixit, ut me conservaret, sicut me conservat, unà cum cruce, quam patior in illa unione animæ cum ipsius Divinitate, & quasi inter cœlestis Aulae Incolas.

CAPVT XVII.

Quomodo illi Christus Dominus ostenderit in suo Divino pectore Crucem, quam tulerat jam inde à sua Conceptione, eandemque ipsi desponsaverit, ducendo illam cum ea ad Cœlum, & cumulando magnis gratijs.

Miris modis usus est DEUS, ut famula ipsius tot afflicta doloribus, & alijs, quijs gravantur, libenter ferant crucem, per quam intrantur in gloriam, quemadmodum eam tulit ipsemet Dominus, qui patiando in eam intravit.

§. I.

Quodam die (in Aprili anno 1622.) mihi dixit Dominus: Veni mecum

anima, & videbis, quid tibi velim ostendere. Ego respondi: Domine mi, sunt tantæ gratiæ, quas mihi præstitisti, & tam mirabilia, quæ mihi ostendisti, ut nesciam, quid amplius mihi videndum superfit. Dominus autem mihi respondit: Et nonne ego sum Bonum infinitum? quantumcumque videris, supersunt tibi multò plura videnda, & mihi multò plura ostendenda. Dixitque me Divina Majestas ad cœlestem Jerosolymam, ubi vidi Christum Dominum, qui in suo sacro pectore habuit eandem Crucem, & dixit mihi ejus Majestas: Istam